

Stražarska Kula

i
Glasnik Kristove Prisutnosti

„Stražaru, što je u pogledu noći?”

„Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK

SVEZ. XXIV

1. SIJEČNJA, 1903

BROJ 1

SADRŽAJ

„Radujte se u Gospodinu uvijek”	363
Okretanje svijeta naglavačke	367
Pitanja od općeg interesa	370
Krist prvina	370
Početak našeg uskrsnuća	371
Što predstavlja kažnjavanje?	371

„Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova (nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdramti sile nebeske (crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave: jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada predstavljeno u svim dijelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na hrvatski glasi: *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvijetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudroču koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; otud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa s nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegova „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – otkad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će *svi* dobiti priliku biti blagoslovljeni spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

„RADUJTE SE U GOSPODINU UVIJEK.”

– FILIPLJANIMA 4:1-13 — 11. SIJEČNJA –

Poslanica Filipljanima jedna je od najsrdačnijih crkvenih poslanica koje je napisao apostol Pavao. U našoj posljednjoj lekciji razmotrili smo priču o osnivanju te Crkve i cijenu koju su za to platili vjerni apostol i njegov pratitelj Sila. Poslanica Filipljanima ne sadrži nikakve prijekore, nikakva prigovaranja, kakva se pojavljuju u drugim poslanicama, nego je puna odobravanja, pohvala i posebne ljubavi. Očigledno je i ovo malo društvo Gospodinova naroda voljelo apostola jednako žarko kao što je on volio njih. Njegove patnje koje je podnio zbog njih vezale su njihova srca za njega trajnom zahvalnošću. Nalazimo da su u najmanje četiri navrata pomogli u uzdržavanju apostola; jednom dok je bio u Korintu (2. Kor 11:9), dva puta dok je bio u Solunu (Fil 4:16) i jednom dok je bio zatvorenik u Rimu. Tom posljednjom prilikom poslali su svoje darove i izraze ljubavi preko posebnog glasnika, Epafrodita, koji se, stigavši u Rim u vrijeme malarije, opasno razbolio – vjerojatno od onoga što se nazivalo pontskom ili rimskom groznicom. Prigodom Epafroditova ozdravljenja i njegova povratka u Filipe, apostol je po njemu poslao ovu poslanicu.

Suvremeni pisac, govoreći o praktičnom očitovanju ljubavi braće u Filipima, daje sljedeći komentar: „Makedonci su bili jedini za koje je zabilježeno da su na ovaj način izrazili svoju ljubav prema Pavlu. Efežani su plakali nad njim, ali nema riječi o tome da su iskazivali svoje osjećaje pomažući mu. Možda i jesu.” Očito je apostolu bilo potrebno takvo očitovanje naklonosti i uvažavanja njegovih napora u njihovu korist, radi vlastitog ohrabrenja. Mora da mu je doista bilo teško voljeti Crkvu u Korintu onako kako ju je volio – položivši svoj život za nju, kao i za druge Crkve – dok je istodobno bolno shvaćao (što se očituje u njegovim izrazito intimnim poslanicama) da je zauzvrat bio slabo cijenjen (1. Kor. 4:7-9; 2. Kor. 10:10).

S obzirom na ovaj blizak i drag odnos između apostola i Crkve u Filipima, kao između potpustira (pastira) i stada, koliko je samo pun značenja prvi redak naše lekcije! „Zato, braćo moja ljubljena i željena, moja radosti i vijenče, tako, moji ljubljeni, čvrsto stojte u Gospodinu!” Ove riječi iz pera savjesnog i iskrenog čovjeka kakav je bio apostol, odišu samom suštinom kršćanske ljubavi i zajedništva. Koliko su samo morale biti cijenjene i koliko su morale biti zaslužene!

No, iako u stanju Filipljana nije bilo ničega što bi se moralo prekoriti, ipak su trebali poticaj da ostanu čvrsti. Oni su, zahvaljujući Gospodinoj naklonosti, već bili postigli značajan napredak u milostima duha – međutim, morali su biti ispitani i iskušani kako bi se dokazali. Za to iskušenje, koje svaki pojedinac, kao i

svaka zajednica Gospodinova naroda mora očekivati, apostol ih je želio pripremiti. Htio ih je potaknuti da ne odstupe od već poduzetih naprednih koraka ljubavi i poslušnosti te da nastave čvrsto stajati, ne uzdajući se pritom u vlastitu snagu, nego, kako on to izražava, da trebaju „čvrsto stajati u Gospodinu”, uzdajući se u njegovu moć i u njegovu milost koja je dostatna u svakom trenutku potrebe.

Čini se da je nekoliko sestara iz ove skupštine bilo istaknutim pomoćnicama u djelu, ne samo dok je apostol bio s njima, nego i kasnije. Dvije od njih spomenute su imenom (r. 2), a poticaj da budu istog mišljenja u Gospodinu implicira da su se te dvije sestre barem u nekim aspektima razilazile u mišljenju. Dobro je da pažljivo zapazimo apostolov jezik, jer u njemu leži mudrost. On ih ne potiče da budu jednodušne u apsolutno svemu, vrlo vjerojatno shvaćajući da bi to moglo biti nemoguće zbog vrlo različitih temperamenata, sklonosti, životnih navika itd. On ih, međutim, potiče da budu istog mišljenja u Gospodinu – da sačuvaju jedinstvo srca i uma u svemu što se odnosi na Gospodina i njegovo djelo.

Svim će Gospodinovim ljudima biti od koristi da u takvim stvarima slijede smjernice koje apostol ovdje zagovara – da ne pokušavaju „uskладiti sve zemaljske stvari” pod sadašnjim uvjetima; da budu zadovoljni time što svatko ima različita mišljenja o raznim drugim temama te da inzistiraju samo na jednosti, zajedništvu, jedinstvu, slozi u Gospodinu, u istini, u duhu ljubavi i prema svim članovima kućanstva vjere. Inzistiranje na više od ovoga – nastojanje da se sve dovede na jedno gledište o društvenim, financijskim i drugim pitanjima, nastojanje da se sve dovede na jedno gledište u pogledu odijevanja, hrane itd. – uzrokovalo je teške osjećaje i otuđenja među članovima kućanstva vjere. Sve takve napore treba prepoznati kao protivne Gospodinovim uputama danima preko apostola – protivne „duhu zdrave pameti” i mudrosti koja dolazi odozgo, a koja moli i potiče na jedinstvo samo u Gospodinu i unutar pitanja koja je Gospodin jasno riješio u Svetom pismu. Za sva pitanja koja nisu jasno riješena u Pismu, velikodušno se svakome ostavlja puna sloboda djelovanja i prosuđivanja. Potičemo cijelo Gospodinovo drago stado da u ovoj stvari kopira apostolovu mudrost i poslušna njegovu zapovijed, danu ovim dvjema sestrama, da ništa ne stane između njih u Gospodinu.

U trećem retku naše lekcije riječ „Sudrug” očito bi trebala biti napisana velikim slovom, kao vlastito ime brata u filipijskoj Crkvi – ne samo Sudrug po imenu, nego kao što je ovdje objavljeno, „vjerni Sudrug”, i kako bismo mogli očekivati, dakle onaj tko bi bio

spreman surađivati i pomagati drugima. Po apostolovu sudu, neki drugi bili su opterećeni i trebali su pomoć. Specifično spominje Klementa i već navedene dvije sestre čije su ih razlike opterećivale. Apostol je čvrsto vjerovao da se te razlike još nisu toliko proširile da bi ih duhovno povrijedile, pa stoga izjavljuje da ih još uvijek prepoznaje kao suradnike te da su njihova imena još uvijek u Knjizi života. Zbog toga bi trebali tražiti sklad u Gospodinu, a brat Sudrug bi trebao prema njima ispuniti pravo značenje svog imena, pomažući im u njihovim poteškoćama, pomažući im da sačuvaju jedinstvo duha u sponama mira u Gospodinu.

Danas nitko od nas ne može postati apostol, jer bilo ih je samo dvanaest i nikada ih neće biti više (Otkrivenje 21:14). Možda u ovo vrijeme žetve neće biti prilike za sve nas činiti velike stvari u Gospodinovoj službi, ali postoje prilike za svakoga od nas da budemo istinski suborci – da pomognemo dragoj braći i sestrama s njihovim teretima. I to ne samo s financijskim teretima ili teretima bolesti, već i s poteškoćama i teretima vrste kakva je predložena u ovoj lekciji – opterećenostima različitim temperamentima i sklonostima. Nastojmo svi biti istinski suborci s različitim članovima Kristova tijela. Možemo biti sigurni da će Gospodin visoko cijeniti takvu službu i da ćemo tako rasti u onoj milosti koju je on tako visoko pohvalio kada je rekao: „Blago mirotvorcima, jer će se oni sinovima Božjim zvati.”

Postavljajući određena opća načela za pobožan život koja su zdrava za nova stvorenja, apostol potiče: „Radujte se uvijek u Gospodinu! Ponovo kažem: radujte se!” Ovo, ključni tekst lekcije, predstavlja samu bit kršćanskog življenja. U sadašnjim uvjetima nije moguće pretpostaviti da će vanjske okolnosti uvijek biti povoljne za veselje s prirodnog stajališta. Onaj, dakle, tko se želi uvijek radovati u Gospodinu, mora imati vjeru u Gospodina – povjerenje, nadu, ljubav. Bez toga on ne bi mogao tako sebi prisvojiti milosna obećanja Riječi da bi se mogao radovati u nevoljama i patnjama, pod kušnjama i teškoćama, te onda kada je lažno optužen, krivo predstavljen ili kada je klevetan i pogrđivan radi istine. Jedini koji se mogu uvijek radovati su oni koji žive vrlo blizu Gospodina, koji mogu uvijek osjećati svoje jedinstvo s njim i znati da su njegova zaštita i briga nad njima. Njegovo je obećanje sigurno: da će sve raditi zajedno za njihovu najveću dobrobit kao Novih stvorenja.

Drugi se danas mogu radovati, a sutra biti oboreni; samo vjerni u Kristu Isusu imaju prednost uvijek se radovati. Pomisao na Gospodinovu milost – prošlu, sadašnju i buduću – čini da se sva iskušenja i poteškoće takvih osoba čine vrlo lakim nevoljama, trenutnima, nedostojnima usporedbe sa slavom, čašću i obećanom besmrtnošću, te s blagoslovljenom prednošću božanske službe, i ovdje i u budućnosti. Apostol naglašava tu

misao govoreći: „Opet kažem: radujte se.” Ne možemo imati previše kršćana koji se vesele, niti se oni mogu previše radovati, pod uvjetom da se raduju u Gospodinu. Ovo veselje nije nužno burno, a niti nužno obrnuto. Ono podrazumijeva spokoj, sreću, mir, zadovoljstvo duše i ne znači da su bučne demonstracije neophodne, kao što neki pogrešno misle.

Apostol dalje potiče vjerne da svoju umjerenost i svoju uzdržljivost očituju ne samo prema braći, nego prema svima s kojima imaju posla. Čini se da grčka riječ ovdje prevedena kao „umjerenost” nosi sa sobom misao o razumnosti i o tome da svoja prava ne zahtijevamo previše rigorozno. Milosrđe i popustljivost su svakako osobine koje se traže od svih koji žele biti članovi tijela Pomazanika. Vjernost u izvršavanju, koliko god je to moguće, svega što bi pravda zahtijevala od nas, te milosrđe u pogledu svih naših zahtjeva pravde od drugih trebali bi biti naše pravilo. Tako ćemo biti djeca našeg Oca koji je na nebesima, jer on je dobar i milostiv čak i prema nezahvalnima.

„Gospodin je blizu!” Čini se da je misao u tome da mi, koji smo Gospodinovi, ne živimo za sadašnje vrijeme. Očekujemo da će nastupiti velike promjene kada naš Kralj preuzme svoju veliku moć i započne svoju vladavinu. Ne smijemo se boriti za posljednji centimetar ili posljednji novčić, niti za krajnju granicu vlastitih prava. Umjesto toga, trebamo biti toliko puni radosti u dobrim stvarima koje dolaze (a već su naše po vjeri), da nas to učini velikodušnima u pogledu stvari sadašnjeg vremena u našem ophođenju s braćom i s drugima. Mi ne očekujemo pravdu od Gospodina, jer ništa što smo učinili ili mogli učiniti ne bi opravdano moglo zahtijevati tako velike i dragocjene stvari koje nam je obećao. Budući da očekujemo milost i dobrotu u tolikoj mjeri, možemo si priuštiti biti velikodušni i slobodni u našim osjećajima prema drugima – posebno prema kućanstvu vjere. Oni su naša braća i zastupnici samoga Gospodina, od kojega proizlazi naše obilje. Možemo si priuštiti biti velikodušni i prema vanjskom svijetu, jer oni nemaju izgleda za budućnost koje mi posjedujemo te su stoga svoja srca okrenuli stvarima ovog sadašnjeg vremena; možemo im prepustiti njihov puni udio ovoga ili više, budući da smo mi tako bogati kroz našeg nebeskog Oca i našeg nebeskog Mladoženju.

Očito je da apostol nije mislio da drugi Gospodinov dolazak treba očekivati trenutno ili prije njegove smrti. Drugdje u svojim poslanicama on jasno iznosi svoje očekivanje da će umrijeti i čekati nagradu, krunu pravednosti koja mu je priređena; drugdje također jasno nagovještava da Dan Gospodnji ne može doći sve do velikog otpada spomenutog u proročanstvima i očitovanja Čovjeka grijeha itd. (2. Tim. 3:7,8; 2. Sol. 2:2-10). Očito, stoga, njegova jedina misao u ovom poticaju, „Gospodin je blizu”, bila je, kao što je već

rečeno – da živimo na kraju vladavine zla, da svitanje Dana Gospodnjeg nije daleko te da je oku vjere toliko blizu da bi njegov utjecaj trebao prožimati i najmanje poslove sadašnjeg života.

„Ne brinite se ni za što” sljedeći je poticaj, ali budući da je naša riječ „brinuti” donekle izgubila svoje izvorno značenje, ovdje postoji opasnost od pogreške. Riječ je izvorno imala misao da je netko pun brige, tjeskobe, nevolje. Apostolove riječi točno odgovaraju zapovijedi našega Gospodina: „Ne brinite” i označavaju: Ne budite zabrinuti, opterećeni, puni tjeskobe. Prikladno je da se Gospodinov narod brine u smislu da bude oprezan, kako se ta riječ danas koristi. Ne bismo trebali biti nemarni, ravnodušni, raspušteni u ponašanju ili riječima, nego oprezni.

Tjeskobe i tereti neizbježni su onima koji ovise isključivo o sebi, vlastitoj mudrosti, snazi i vještini; ali članovi tijela Kristova, koji su prihvaćeni u Ljubljenome i usvojeni u božansku obitelj kao sinovi Božji, iznova su i iznova u Riječi uvjeravani da će im, ako ostanu vjerni, sve ići na najveću dobrobit. Zašto bi se, onda, opterećivali? Zašto bi se osjećali tjeskobno? Onaj tko čuva njihove interese ne spava. Kada se kršćani nađu tjeskobnima, uplašenima i opterećenima, to je dokaz da im nedostaje vjere. Vjerojatno je da ili nikada nisu narasli do točke da imaju ispravnu vjeru u Gospodina, ili su dopustili da se „zemaljski oblaci” i brige ovoga života ispriječe između njih i Gospodina, pa više nemaju pouzdanja da ostaju u njegovoj ljubavi i njegovoj skrbi. Svi koji se nađu u takvom stanju trebali bi smjesta pristupiti prijestolju nebeske milosti i božanskim obećanjima. Dobivši milost na prijestolju i hraneći se obećanjima, ojačat će u Gospodinu i u pouzdanju u njega, a njihovo nagrizanje brige ustupit će mjesto vjeri, pouzdanju i miru srca, bez obzira na vanjske uvjete.

Takav je apostolov savjet – umjesto da ostanemo u tjeskobnom stanju, trebamo izložiti sve svoje poslove pred Gospodina, moleći za njegovu providnosnu brigu i pritom priznajući vlastiti nedostatak mudrosti. Rado prihvaćajući njegovu mudrost i pripreme njegove ljubavi, svaki zahtjev trebamo uputiti u duhu zahvalnosti. Taj duh zahvaljivanja podrazumijeva priznanje da su okolnosti i uvjeti u kojima se nalazimo pod Gospodinovim nadzorom, te da cijenimo njegovu skrb i oslanjamo se na nju u budućnosti. Zahvaljivanje za ono što imamo i potpuno uvažavanje Gospodinovih vodstava do sada isključit će svaku tjeskobu za budućnost. Zahvalno srce zaključit će da će nam Onaj tko nam je iskazao naklonost i otkupio nas dok smo još bili grešnici, biti još naklonjeniji sada kada smo, posvojenjem u Kristu Isusu, njegovi.

Može se postaviti pitanje: Zašto nam Bog ne želi dati stvari za koje smatra da su nam potrebne, a da mu prethodno ne uputimo molbu i ne pozovemo se na

njegova obećanja? Nedvojbeno zato što prvo trebamo postići ispravan stav srca kako bismo primili njegove naklonosti i izvukli iz njih korist. Čak i sada možemo biti sigurni da ne cijenimo dovoljno božansku brigu koja nam je darovana. Čak ni u stavu molitve i zahvaljivanja vjerojatno ne razaznajemo polovicu razloga za zahvalnost, no vidjet ćemo ih malo kasnije, kada ćemo znati kao što smo i sami spoznati. Isto je i s prirodnom glađu. Da nismo tako konstituirani da nam osjećaj gladi pokazuje našu potrebu za hranom, vjerojatno bismo je manje cijenili, čak i da jedemo jednako mnogo i s istom redovitošću.

Ako imamo gore opisani duh radosti i pouzdanja u Gospodina, te ako sve svoje zahtjeve koje smo sposobni razabrati uputimo u skladu s njegovim obećanjem te ih prihvatimo s hvalom i zahvalnošću, što god nam njegova providnost poslala, tada nas apostol uvjerava: „Mir Božji koji nadilazi svaki razum čuvat će srca vaša i misli vaše u Kristu Isusu.” Ovdje je prisutna druga misao; ne misli se na naš vlastiti mir. Po prirodi možemo biti manje ili više neskloni miru, možemo biti nemirni, nesretni, nezadovoljni, bojažljivi, puni zlih predosjećaja ili svadljivi. Međutim, slijedeći pravac koji je gore opisan, učimo vjerovati Bogu u svim našim poslovima, a to donosi mir Božji. Taj mir nam dolazi iz spoznaje Božje moći, dobrote i njegove spremnosti da nas drži svojom desnicom kao svoju djecu – on dolazi da nas čuva od briga i tjeskobe. Misao je da ovaj mir neprestano stražari, poput stražara, kako bi prepoznao i odbacio svaku neprijateljsku, zabrinjavajuću misao ili strah. On čuva kršćaninov um tako da on u srcu ima mir s Gospodinom, zajedništvo i prisnu vezu; a ujedno čuva njegov um i njegove sposobnosti rasuđivanja, poučavajući ga i uvjeravajući u božansku snagu, mudrost i ljubav. To mu, ipak, ne jamči nikakvu osobnu savršenost ili vlastitu dostojnost pred Bogom. Taj nas pravi mir samo uvjerava da stojimo u božanskoj naklonosti isključivo kroz Krista Isusa – kroz njegovu vrijednost, njegovu žrtvu i njegovu pomoć.

Sada dolazimo do apostolovog velikog sažetka o tome na što bi kršćanin trebao usmjeriti svoje osjećaje – na što ih treba popraviti, pričvrstiti i zadržati; na korisne stvari kako bi rastao u milosti te u spoznaji i ljubavi prema Bogu. Apostol ističe da će, budući da je volja posvećena Gospodinu i budući da je vjera iskazana u radosti i zahvaljivanju na svim Gospodinovim providnostima, nakon što taj mir povjerenja zavlada, daljnji koraci u razvoju karaktera ići kroz čuvanje naših misli. To znači i čuvanje naših riječi i djela, jer usta govore iz preobilja srca te se time upravlja cijelim životom. Kakav bi, dakle, trebao biti smjer kršćaninovih misli nakon što je dosegao taj veliki razvoj koji je apostol već zacrtao? Trebao bi biti usmjeren prema onim stvarima koje su istinite, bez imalo simpatija za bilo što lažno ili pretjerano. Tko god

simpatizira laž ili pretjerivanje, na neki se način kalja. Tko god čisti svoje misli i izbjegava pretjerivanja, time ujedno čisti svoj um i cijeli svoj karakter, te dolazi u još čvršći dodir i sklad sa samim Gospodinom, koji je „Istina”.

Nije dovoljno samo da smo sigurni u istinitost stvari. Moramo ih dalje testirati i razlučiti u kojoj su mjeri one časne i plemenite. Iako nas je Gospodin prihvatio nesavršene i neplemenite, te je prekrpio neplemenite crte našeg karaktera – namjeravajući ih prekriti do kraja vlastitom zaslugom – ipak se mi sami ne možemo pomiriti s neplemenitim crtama našeg palog stanja. Naprotiv, moramo željeti istinsku plemenitost i najviše standarde časti u svojim srcima, u svojim mislima te u svim odnosima sa svojim Bogom i bližnjima. Stoga, nakon testa istine, treba primijeniti test časti. Nešto može biti istina, ali je li časno o tome misliti ili pričati? To je drugo pitanje.

Drugi test koji trebamo primijeniti jest: Jesu li stvari pravedne? Ne smijemo dopustiti umu da ide smjerovima koji bi bili nepravedni. Moramo naučiti primjenjivati ovaj test pravde na svaku svoju misao, riječ i postupak, dok istovremeno učimo promatrati ponašanje drugih iz drugačijeg kuta – onoliko koliko razum dopušta, gledano sa stajališta milosrđa, snošljivosti, suosjećanja i pomoći. Ipak, ne možemo biti previše oprezni kada kritički preispitujemo svaku vlastitu misao i svaki plan koji kujemo, pazeći da načela pravde ni u kojem smislu ne budu povrijeđena uz odobrenje našeg srca.

Čistoća je još jedna kvaliteta koju trebamo njegovati. Moramo voljeti i njegovati ono što je čisto do te mjere da će nam ono što je nečisto postati bolno i uznemirujuće, te ćemo to željeti potpuno izbaciti iz misli. To ćemo postići isključivo neprestanim razmišljanjem o onim stvarima koje su čiste i izbjegavanjem razmišljanja o stvarima koje su nečiste. Trebamo prepoznati pravu ljupkost i cijeniti je. Iz našeg stajališta nečiste, nepravedne, neistinite i nečasne stvari nikako ne mogu izgledati ljupke, poželjne ili vrijedne oponašanja. Kada bismo razmišljali samo o najčišćim stvarima, nužno bismo podigli svoju mentalnu viziju na najvišu moguću razinu. Koliko god nam to sposobnosti dopuštaju, razaznali bismo ljupkost savršenog karaktera našeg Boga i Gospodina Isusa Krista, kao i razmjernu ljupkost koja se očituje u onim Isusovim sljedbenicima koji blisko hode njegovim stopama. Um koji se često prisjeća Gospodinovih divnih savršenstava i istine te je ispunjen njima, uvelike je zaštićen od upada ružnih i nesvetih stvari, protivnih duhu Gospodnjem. Apostol zaključuje popis ukazujući na sve stvari koje su na dobrom glasu: na stvari bilo kakve vrline ili vrijednosti, stvari u bilo kojem stupnju hvalevrijedne, plemenite riječi, djela ili osjećaje bilo koga, o kojima možemo sigurno

promišljati. Posljedično, mi i rastemo prema tim idealima kojima hranimo svoj um i svoju novu prirodu. Obnovom uma postajat ćemo sve preobraženiji, približavajući se sve bliže veličanstvenom obličju našeg Gospodina i Učitelja; mijenjat ćemo se iz slave u slavu, korak po korak, malo po malo tijekom ovog sadašnjeg života. Održimo li svoje misli u ovakvom stavu i svoje jedinstvo s Gospodinom netaknutim, imat ćemo udio u Prvom uskrsnuću, koje će nas zauvijek usavršiti na Gospodinovo obličje i priliku.

Koliko ih (koliko malo!) može reći ono što apostol kaže u 9. retku? „I što ste naučili, i primili, i čuli, i vidjeli na meni, to činite!” To bi trebao biti standard svakog kršćanina, jer su svi oni predstavnici Gospodina, njegovi veleposlanici; stoga bi, koliko god je to do njih, njihovo ponašanje i riječi trebali biti takvi da budu žive poslanice, koje braća i svijet čitaju sebi na korist. Nije ni čudo što apostol dodaje da će, činimo li tako, „Bog mira biti s vama.” Kao što je bio s apostolom, tako će zasigurno biti i sa svima onima koji budu na sličan način hodili Isusovim stopama.

„A jako sam se obradovao u Gospodinu jer je napokon ponovo procvala vaša briga za mene.” Čini se da ove riječi impliciraju kako su njihova briga za apostola i ozbiljnost da iskoriste prilike za služenje njemu donekle popustile na neko vrijeme, a zatim ponovno oživjele. Zatim, kao da se boji da bi njegove riječi mogle biti shvaćene kao ukor, dodaje: „iako ste se i prije brinuli, ali niste imali prilike.” Koliko je samo ovaj Božji čovjek bio pažljiv da ne bi nepotrebno povrijedio osjećaje braće! Jednako bismo tako svi mi trebali biti pažljivi te dopustiti da se ljubav Božja proširi u nama, ne samo do te mjere da razvijemo velikodušne osjećaje prema braći, nego i da nadziremo svoje jezike i pera kako ne bismo nepotrebno ranili ni najmanjega od njih.

Apostol žuri istaknuti da se ne žali na oskudicu. Naučio je i sam u praksi primijeniti lekciju koju im je upravo priopćio u vezi s radošću u Gospodinu – odbacio je tjeskobne misli te se s molitvom, moljenjem i zahvaljivanjem obraćao Gospodinu, uživajući mir koji je iz toga proizlazio. U takvom stanju srca, koliko god mu mnogo toga bilo potrebno, nije smatrao da je u oskudici. Bio je zadovoljan mišlju da će mu Otac osigurati stvari koje stvarno treba, a više od toga nije ni želio. Kao što objašnjava, naučio je lekciju: „U kakvom god stanju da jesam, trebam s njime biti zadovoljan.” Ne smijemo biti zadovoljni poput skitnica, lijenčina ili besposličara, koji bi radije „živjeli od vjere” na račun drugih koji naporno rade vlastitim rukama. Ne smijemo se zadovoljiti time da dopustimo da prilike, talenti i privilegije koje nam je Gospodin povjerio leže neiskorišteni. Naprotiv, koristeći te talente i prilike najbolje što možemo (i umno i fizički), i tražeći kroz molitvu i zahvaljivanje kako sve to

iskoristiti da bismo ugodili Gospodinu, trebali bismo biti zadovoljni rezultatom takvih napora.

Treba zaključiti da je naš nebeski Otac, koji hrani vrapce i zelenilom odijeva polja, sasvim sposoban zadovoljiti naše potrebe na način i u mjeri koja će biti za našu najveću dobrobit. Stoga, nakon što smo svoj dio odradili najbolje što smo mogli, trebamo u potpunosti biti zadovoljni rezultatima, pa čak i ako se ti rezultati svode na najnužnije životne potrebe. Ipak, ne smijemo se zadovoljiti samo najnužnijim stvarima ako nismo izvukli najbolje moguće rezultate iz razumne i razborite upotrebe onih prilika i talenata koje nam je Gospodin podario, a sve u skladu s našim posvećenjem njegovoj službi. Ne zanemarujmo svoje talente i mogućnosti pozivajući se na ono „budi zadovoljan sa stvarima koje imaš”, jer su upravo oni dio stvari koje imamo – stvari koje smo, kao upravitelji, dužni koristiti prema svojoj najboljoj prosudbi.

Jamačno je Gospodin pripremao apostola za veličanstveno mjesto u nebeskom Kraljevstvu, kada mu je dao tako različita iskustva koja su detaljno opisana u 12. retku. Zasigurno, kao što je Gospodin bio dirnut osjećajem naših slabosti da bi mogao biti vjeran

Veliki svećenik za Tisućugodišnje Kraljevstvo (kao i za nas sada), tako je i apostol svojim iskustvima očito bio opremljen i pripremljen za vrlo časno i istaknuto mjesto u Kraljevskom svećenstvu istog Kraljevstva. I tako je s nama: ako smatramo da su naša životna iskustva vrlo šarena, možemo zaključiti kako Gospodin vidi da su nam potrebne visine i dubine, blagostanja i nedaće, kako bi nas pravilno poučio i osposobio za položaj koji je za nas dizajnirao u budućnosti. Naučimo dakle, poput apostola, obilovati, ne dopuštajući da nas obilje zemaljskih dobara odvraća od naših zavjeta posvećenja. Naučimo također kako biti u oskudici (potrebi), a ipak ne željeti ništa osim onoga što Gospodinova mudrost i providnost smatraju najboljim za dati – naučimo biti zadovoljni.

Tajna apostolova uspjeha navedena je u zadnjem retku lekcije. Bio je to njegov blizak odnos s Gospodinom, njegovo intimno jedinstvo s njim i njegovo oslanjanje na njega: ostao je kao loza na trsu, bio je ojačan istim duhom te mu je time bilo omogućeno činiti sve te stvari i prolaziti kroz sva ta iskustva s hvalom, zahvalnošću i radošću. Naučimo se svi „Radovati se u Gospodinu uvijek.”

OKRETANJE SVIJETA NAGLAVAČKE.

– DJELA 17:1-12 — 18. SIJEČNJA –

„Tvoja Riječ je svjetiljka nogama mojim.” — Psa. 119:105.

Kada su pušteni iz zatvora u Filipima, Pavao, Sila i Timotej otišli su stotinjak kilometara ravno do Soluna, najvećeg trgovačkog grada te regije – Makedonije. Nikako zastrašen onim što je doživio u Filipima, očito čak ni ne čekajući da mu leđa temeljito zacijele od tamo zadobivenih rana, Pavao je odmah počeo energično propovijedati Evanđelje. Po svom je običaju prvo otišao Židovima. Ispravnost ovoga postupka je očigledna: Židovi su bili upoznati s proročanstvima o Mesiji i, iako su se nastanili među poganima, ipak su se, kako apostol izjavljuje, neprestano nadali ispunjenju velikih obećanja danih Abrahamu, potvrđenih Izaku i Jakovu, i to božanskom zakletvom ili potvrdom (Djela 26:7).

Ne samo da su Židovi, zahvaljujući poznavanju proročanstava i iščekivanju njihova ispunjenja u Mesiji, bili bolje pripremljeni od drugih naroda za poruku Evanđelja, nego je i dio božanske volje bio da prva ponuda Evanđelja bude upućena Židovima – prirodnom sjemenu Abrahama, koje je prema božanskoj namjeri trebalo imati prvu priliku postati dijelom duhovnog sjemena. Nadalje, židovske sinagoge navodno su vođene vrlo liberalno, tako da je svatko tko je bio iole sposoban mogao tamo slobodno iznositi svoja objašnjenja Svetoga pisma. Tako se apostol sastajao sa Židovima tijekom tri subote, a između toga, prema vlastitim riječima, radio je

vlastitim rukama za materijalne potrebe (1. Solunjanima 2:9). Tijekom tog boravka, koji je trajao od tri do šest mjeseci, dvaput je primio financijsku pomoć od braće iz Filipa.

Rezultat njegova rada bila je jezgra cvatuće crkve, kojoj su bile upućene dvije njegove poslanice. Apostolov odnos prema ovoj braći može se razumno uzeti kao kriterij njegova općeg stava prema cijelom dragom Gospodinovom stadi. Nije postupao s njima kao gospodar sa svojim robovima ili podređenima; nego, koristeći njegove vlastite riječi, bio je nježan prema njima kao majka dojilja svojoj djeci (1. Solunjanima 2:7). Opominjao ih je, tješio i poučavao „kao otac svoju djecu” (1. Sol. 2:11). Živio je besprijekornim, nesebičnim životom među njima, dajući im Evanđelje, a time i svoj život (1. Sol. 2:5-8, 10).

Metoda apostolova poučavanja izražena je u izjavi da je on „s njima raspravljao iz Pisma”, otvarajući im ih i pokazujući „da je Krist trebao trpjeti i uskrsnuti od mrtvih.” Upotrijebljena grčka riječ označava da je poučavanje bilo u obliku dijaloga. Pozivao se na Sveto pismo, nudio objašnjenja njegova značenja, isticao kako je to značenje pronašlo svoje ispunjenje u iskustvu našega Gospodina te je slušao i odgovarao na pitanja i prigovore. Poput drugih Židova, i ovi su, naravno, uglavnom razmišljali o onim ulomcima Svetog pisma koji predviđaju Mesijinu slavu, njegovo

Kraljevstvo, veličanstvenost položaja Izraela kao njegovog naroda i donošenje blagoslova svim obiteljima na zemlji. Apostol je ukazao na druge retke u Svetom pismu koji govore o „Kristovim mukama” i kako je bilo neophodno da on otkupi svijet prije nego ga ispravno oslobodi od vlasti grijeha i smrti. Možemo biti sigurni da je dobro imao na umu proročanske izjave, kao i različite pred slike zakona, te da su iste bile redom izložene njegovim slušateljima. Također, izneseni su dokazi da ih je naš Gospodin ispunio te da ne samo da je njegova smrt bila neophodna (kao što je prikazano u Izaku), nego i njegovo uskrsnuće od mrtvih, da bi mogao dijeliti Božje milosrđe. Riječ „otvoriti” nosi sa sobom misao da je ovaj tekst Svetog pisma prethodno bio zatvoren, što je u skladu s Lukinim izvješćem, u kojem se, spominjući Gospodinov razgovor s dvojicom učenika na putu za Emaus, navodi da im je on „otvorio Sveto pismo”, rekavši: „Tako je pisano i tako je trebalo da Krist trpi” (Luka 24:26, 46; 1. Pet. 1:11).

Djelo koje danas treba obaviti uvelike nalikuju onome koje je izvršio apostol u ovom zapisu. Postoji potreba da dolazimo s „hranom u pravo vrijeme”, a prije svega to trebamo donositi onima koji su već primili božanske naklonosti i velike prednosti u svakom pogledu. Njima moramo otvoriti i druge tekstove Svetog pisma koje sada trebaju razumjeti – one koji pokazuju veličanstvene namjere našeg nebeskog Oca u vezi s blagoslovom svih obitelji na zemlji putem proslavljene Crkve. Ta će proslavljena Crkva, pod svojom proslavljenom Glavom, Kristom Isusom, sačinjavati Kraljevstvo nebesko, taj božanski kanal za blagoslivljanje svih. Prikladno je da uvelike usvojimo onaj isti plan kojim se koristio apostol te da o Svetom pismu raspravljamo s ljudima, postupno im ga otvarajući pred umom, kako bi i sami mogli uhvatiti bljesak duljine, širine, visine i dubine božanskog plana. Ipak, mi znamo da će i danas biti isto kao što je bilo i tada – da će čuti samo oni koji imaju „uši da čuju”, a da će kod ostalih to potaknuti neprijateljstvo, gorcu zavist, ljubomoru itd.

Apostolov je posao očito bio dobro obavljen, a argumenti učinkoviti. Rezultat toga bilo je to da su neki od njih (Židovi) bili uvjereni te su stali na stranu Pavla i Sile. Uz njih se pridružilo i mnogo pobožnih Grka. Oni su tražili Boga i vjerojatno su shvaćali da kod Židova postoji više prave religije nego drugdje, pa su sada, zbog manje židovskih predrasuda, bili spremniji od svojih židovskih prijatelja čuti i prihvatiti Kristovo Evanđelje. Dosta vodećih žena u gradu također je bilo pod utjecajem te poruke te su postale Kristove sljedbenice.

Kršćani svih denominacija danas tvrde da uživaju veliku slobodu, da nisu sektaški nastrojeni i da svi koji ljube Gospodina imaju potpunu slobodu štovati Boga

zajedno s njima. Ali ako ih uhvatimo za riječ i pokušamo s njima na temelju Svetog pisma raspravljati o stvarima koje bi sada trebalo razumjeti – ističući da smo u osvitlu vremena obnove, da će Milenijsko kraljevstvo uskoro biti uvedeno te da Krist nije samo svećenik koji je svojom krvlju otkupio svoj narod, nego će uskoro biti veliki prorok i kralj koji će vladati cijelim čovječanstvom i poučavati ga – uviđamo da većina to nije u stanju prihvatiti jer se previše kosi s njihovim unaprijed stvorenim shvaćanjima. Posebno oni vodeći (propovjednici, starješine i upravitelji nedjeljnih škola) osjećaju da se moraju suprotstaviti istini te da nipošto ne smiju priznati da u Božjoj Riječi postoje „stvari nove i stare – hrana u pravo vrijeme za kućanstvo vjere”. Njihovi su prigovori često nadahnuti ljubomorom ili zavišću, budući da primjećuju kako poruka milosti dopire do srca nekih od najboljih članova među njima, kao i do nekih od najboljih pojedinaca izvan njihovih redova – u svijetu.

Budući da su se već prethodno hvalili kršćanskom slobodom i zajedništvom, nitko se ne želi otvoreno žaliti. Zato radije mrmljaju da je naše propovijedanje radosne vijesti zapravo prozelitizam, to jest „pokušaj krađe njihovih članova” i slično. Oni uzvikuju: „Zašto ne odete u sirotinjske četvrti, umjesto da dolazite među nas kako biste nam ukrali najbolje članove, našu najzreliju pšenicu?” Mi na to odgovaramo da bi ista optužba za prozelitizam mogla, s jednakom snagom, biti podignuta i protiv samoga našeg Gospodina Isusa, kao i protiv apostola. Kao što vidimo, apostol je, gdje god bi otišao, tražio najpobožnije i najinteligentnije ljude, a ne one najneukije i najponiženije. Zašto? Zato što je vrlo dobro znao da Evanđelje koje je poslan propovijedati nije od Gospodina bilo namijenjeno obraćenju cijeloga svijeta, nego sabiranju „maloga stada” iz svijeta – naroda za ime Gospodnje (Djela 15:14). Znao je da se Evanđelje koje mora propovijedati neće nimalo svidjeti najnižim slojevima društva; naprotiv, najviše će se svidjeti promišljenim ljudima. Zato ga je i izlagao na najlogičniji, najrazumniji i najinteligentniji mogući način. Prikladno je da i mi slijedimo isti smjer, uvjereni da se današnji uvjeti, navještaj Gospodinove druge prisutnosti i spoznaja o tome da je vrijeme za uspostavu Kraljevstva i sakupljanje odabrane pšenice u žitnicu blizu, danas mogu puno bolje predstaviti pametnim, promišljenim i pobožnim ljudima unutar raznih sekta, kao i izvan njih, nego drugima.

Očito su rasprave unutar one tri subote bile apsolutni maksimum koji su Židovi kao cjelina mogli podnijeti. Otada isključene, sluge istine očito su otišle u kuću istaknutog vjernika Jasona i odande nastavile svoju službu, vjerojatno održavajući sastanke u njegovom domu. U međuvremenu, Židovi iz Soluna koji su se protivili istini primili su informacije od svoje braće i protivnika istine iz Filipa u vezi s ovim

Gospodinovim slugama i porukom koju su prenosili. Nesumnjivo ih je Protivnik uvjerio da su uključeni u plemenit cilj kada su okupili gomilu besposličara s tržnice, „prostake i pokvarenjake”, da podignu metež i kao rulja napadnu Jasonovu kuću, s ciljem odvođenja apostola i njegovih suradnika pred vlasti kako bi zaustavili njihov rad. Sudeći prema epitetima koji se ponekad koriste, čini se da neki pripadnici vrlo slične klase ljudi unutar duhovnog Izraela danas gaje jednake osjećaje prema istini i njezinim slugama. Poticati učenike nedjeljne škole da trgaju vjersku literaturu i bacaju komadiće na distributere, po ponašanju se svodi na gotovo isto ono huškanje rulje u Solunu. Jedina razlika između njihovog i našeg vremena jest bolja opća inteligencija i bolji policijski propisi koji sprječavaju nasilje. Nezainteresirani promatrač vjerojatno bi se zapitao: Koja bi to zla učenja u izdanjima STRAŽARSKE KULE mogla navesti navodno „liberalnog Božjeg slugu” da osjeća ovakvo neprijateljstvo? Na to bismo samo odgovorili da u ovoj literaturi ne poznajemo ništa što bi moglo pobuditi bilo što osim najtoplijih osjećaja ljubavi prema Bogu, prema braći i prema čovječanstvu općenito. Slično se pitanje u umovima nepristranih ljudi moglo postaviti i tada: Zašto su ugledni Židovi i rabini huškali rulju protiv apostola i njegovih suradnika? I zašto su veliki svećenici, pismoznanci i farizeji nahuckali mnoštvo protiv samoga Gospodina? Očito je i Pilat bio u istoj dilemi kada je pitao u vezi s Isusom: „Zašto, kakvo je zlo učinio?” Upravo zbog toga što je Gospodinova poruka bila poruka milosti i istine, on je bio omražen i razapet. Upravo zbog toga što su apostoli i njihovi suradnici iznosili istu poruku o Božjoj milosti u Kristu i blagoslovima koji tek dolaze, i oni su bili klevetani i napadani. Isto to Evanđelje – ista radosna vijest čije je središte Krist, Njegovo Kraljevstvo i budući blagoslovi za cjelokupno čovječanstvo – danas je jednako omraženo i klevetano; no ne kleveće ga svijet, nego oni koji se izjašnjavaju kao Božji narod.

Ne pronasavši Pavla i Silu, rulja je izvukla Jasona i druge vjernike pred gradske poglavare. Optužbe su bile vrlo teške: poticanje na pobunu i izdaju, okretanje svijeta naglavačke te naučavanje da postoji neki drugi kralj, Isus, čije će kraljevstvo u dogledno vrijeme obuhvatiti čitav svijet. Iako su te optužbe bile potpuno neosnovane i lažne, ipak su zvučale ozbiljno. Istina je da je Kristovo Evanđelje revolucionarno po svom karakteru; da, kad god uđe u čovjekovo srce, neprestano preokreće stvari naglavačke, sve dok ne bude ili izbačeno ili dok ne proizvede istinsku preobrazbu srca i života. Ni u jednom srcu ne može postojati trajan mir između dobra i zla, ili svjetla i tame. Mir se može postići samo ako jedno ustupi mjesto drugome; ili istini ili zabludi. A budući da je pogreška popularnija i raširenija, većina bira mir na taj

liniji. Međutim, Gospodinov narod, kao iskreni ljubitelji pravednosti, ne može imati mir ni pod kojim drugim uvjetima osim onih potpune odanosti Gospodinu, njegovoj Riječi i načelima njegove pravednosti. Isto pravilo vrijedi i za poslove ovoga svijeta. U današnje vrijeme, uslijed prisutnosti zla i neznanja, upravo je to Evanđelje – koje će u dogledno vrijeme donijeti pravi mir – ono koje potkopava same temelje „sadašnjeg zlog svijeta.” Ono će na kraju rezultirati velikim figurativnim požarom koji će uništiti ovaj sadašnji poredak (politički, financijski, društveni i vjerski), kako bi na ruševinama tih institucija Gospodin mogao uskoro podići svoje Kraljevstvo pravednosti, temeljeno na istinskoj pravdi i ljubavi.

Ne smijemo biti iznenađeni ako ovo Evanđelje mira danas ima jednak učinak kakav je imalo i u danima našega Gospodina te njegovih apostola. Prisjetite se samo učinka ove dragocjene poruke u Solunu, u Filipima i drugdje. Sjetite se njezina učinka i onda kada je sišla s usana Onoga koji je govorio onako kako nijedan čovjek nikada nije govorio, te za čije je divne riječi zapisano da su mu „svi ljudi svjedočili i divili se milosnim riječima koje su izlazile iz njegovih usta.” Iako izrečena krajnje ljubazno, istina je poput mača koji siječe na sve strane. Kao što je Gospodin i prorekao, ona često zna okrenuti roditelje protiv djece, a djecu protiv roditelja. Naime, tama mrzi svjetlo i bori se protiv njega na svaki mogući način.

Carske odredbe o nemirima i izdaji bile su vrlo stroge, a sve se vladare strogo pozivalo na odgovornost. Stoga, kada su iznesene optužbe za anarhiju i izdaju, narod i vladari silno su se uznemirili. Narod je bio zabrinut zbog nemira koji su se činili kao da su nastali zbog izdaje, što bi moglo dovesti do ukidanja gradskih povlastica, sloboda, pada trgovine i slično. Vladari su se bojali odgovornosti ako ne bi poduzeli odlučne korake za suzbijanje bilo kakvog oblika izdaje. Ipak, budući da su slutili da su optužbe iskonstruirane, izvukli su se iz neugodne situacije tako što su Jasona i ostale vezali jamstvom da će čuvati mir, osiguravši se na taj način protiv budućih sličnih nereda. To je zahtijevalo da Pavao i Sila što tiše i što brže odu.

Ne bi nas trebalo iznenaditi ako se i u bliskoj budućnosti iznesu optužbe za anarhiju i slična zlodjela protiv onih koji danas naviještaju istinu, poruku žetve i uspostavu Kraljevstva. Moglo bi se protiv nas tvrditi da nismo dovoljno odani carevoj vladi i današnjim kraljevstvima ovoga svijeta, da ne pokazujemo dovoljan interes za izbore, policiju itd. Također, moglo bi se tvrditi da naše učenje o Gospodinu koji se sprema uspostaviti svoje Kraljevstvo na račun sadašnjih institucija (koje će pasti u vremenu nevolja i anarhije) samo po sebi podrazumijeva slaganje s anarhijom. Te optužbe u našem slučaju ne bi bile ništa više istinite nego što su to bile u slučaju Gospodina i apostola.

Ipak, jednog bi se dana mogle iskoristiti kao snažno oružje protiv nas. Dogodi li se to, morat ćemo se pouzdati u istog onog Boga koji je nekad čuvao interese svoga djela i koji je jednako sposoban čuvati ih i danas. U jedno možemo biti posve sigurni: vrata prilike za naviještanje radosne vijesti neće se zatvoriti sve dok se ne pronađe prava „pšenica”, dok izabrani ne čuju poruku koja ih poziva da napuste Babilon i saberu se k Gospodinu, umjesto da ostanu zarobljeni unutar ljudskih institucija.

S obzirom na Gospodinovo učenje o ovoj temi i svjesni činjenice da bi se i naj mudrije izlaganje na kraju moglo pogrešno protumačiti, dužnost svakoga tko želi vjerno služiti istini jest biti maksimalno oprezan da ga se ne shvati krivo. Potrebno je jasno dati do znanja da mi niti sudjelujemo u anarhiji niti ju zagovaramo. Baš naprotiv, mi se zalažemo za pravednost i najviši od svih zakona – božanski zakon. Smatramo da su i najgori zakoni ipak bolji nego da zakona nema te da će nadolazeća anarhija (koja će, prema proročanstvima, neminovno zahvatiti svijet) biti ogromno prokletstvo i pošast. Jedini razlog zbog kojeg na sve to možemo gledati s određenom dozom smirenosti jesu sigurnost i jamstva iz Gospodinove Riječi: da će nakon svega uslijediti Kraljevstvo Božjega Sina koje će doći u velikoj moći i slavi te u potpunosti obuzdati svaki nemir.

Ostavivši Timoteja u Solunu, Pavao i Sila su proputovali 80-ak kilometara do prilično nepoznatog grčkog grada, zvanog Bereja. Po starom običaju,

shvativši da im je propovijedanje Evandjelja glavna zadaća, nisu tratili vrijeme nego su se odmah uhvatili posla. Opet su potražili Židove u sinagogi te su ovoga puta našli neke pojedince posebno osjetljive na istinu, za koje se u Djelima kaže da su bili „plemenitiji od Solunjana.” Čini se da grčka riječ koja se tu koristi za „plemenitiji” sugerira osobu plemenita porijekla, odnosno pripadnost višoj i otmjenijoj klasi u odnosu na onu iz onog trgovačkog grada. Plemenitost karaktera uvijek je velika prednost, bez obzira na to gdje se nađe i zbog čega, a prava plemenitost sa sobom nosi i razumnost umjesto predrasuda. Berejci su bili razumni: izjavljivali su da vjeruju u Zakon i Proroke, da iščekuju Mesiju, itd., te su pozdravili sluge Božje koji su im nastojali skrenuti pažnju na „stvari prije napisane.” Svim su umom i spremnošću počeli istraživati Sveto pismo, ne samo subotom, već svakodnevno, nastojeći sami provjeriti koliko su apostolovi argumenti doista potkrijepljeni Zakonom i Prorocima. I kao što se moglo očekivati, mnogi iz takve plemenite klase prihvatili su Radosnu vijest. Zaista bi pravo čudo bilo kada bi bilo koja pametna, razumna osoba – jednom kada se upozna s veličanstvenom porukom Božje ljubavi i milosrđa u Kristu, kao i s Njegovim planom današnjeg izbora Crkve, te s planom o kasnijem blagoslivljanju svih obitelji na zemlji preko nje – odbila vjerovati u nju ili pomislila da je takvo Evandjelje proizašlo iz nekog ljudskog izvora. Njegovi unutarnji dokazi zasigurno nepobitno potvrđuju da ono nije ni od čovjeka ni po čovjeku, već od Gospodina.

PITANJA OD OPĆEG INTERESA

KRIST PRVINA.

Pitanje: Odnosi li se riječ „prvina” u 1. Korinćanima 15:20-23 samo na našeg Gospodina Isusa ili na Krista, Glavu i tijelo?

Odgovor: Naš Gospodin Isus, kako je to izneseno u 20. retku, sigurno je bio prvina od svih. Kad bismo govorili o ljetnom voću i rekli da su jagode prvine sezone, mogli bismo uzeti i prvu zrelu jagodu i reći: „Ovo je prvina.” Isto tako to vrijedi i za našeg Gospodina Isusa kao prvinu, ali vrijedi i za Gospodina i Crkvu zajedno, s obzirom na to da su oni svi skupa „prvina Bogu od njegovih stvorenja” (Jak. 1:18).

Redak 23 odnosi se na cijelu Crkvu (Krista, Glavu i tijelo) kao prvinu, jer se rasprava odnosi na „svakoga u svom redu”, a ne isključivo na osobu Gospodina Isusa. Gospodin Isus i Crkva, koja je Njegovo tijelo, ujedinjeni u slavi sačinjavat će prvinu – to je prvo uskrsnuće (pobjednici su dionici njegova uskrsnuća: Fil. 3:10; Otkr. 20:4. Usporedi s 2. Petr. 1:4). Zatim će, kaže pismo, „oni koji su [koji će postati] Kristovi u [tijeku] njegove prisutnosti”; to jest, nakon završetka evandeoskog doba i Kristovog

proslavljenja uslijediti drugi red ili klasa onih koji će biti „oživljeni” (redak 22).

Redak 22 uključuje sve one koji će biti „oživljeni”, odnosno sve koji će ikada dostići savršenstvo života, vječni život. On izjavljuje da će svi takvi dostići taj život na temelju toga što su „u Kristu”, jednako kao što su svi oni ljudi koji su bili „u Adamu” izgubili svoj život.

Ovi reci u potpunosti izostavljaju sve one koji, nakon što su dovedeni do spoznaje istine, istu odbace i svojevrijedno odaberu grijeh. To je u apsolutnom skladu s drugim biblijskim recima koji glase: „Tko ima Sina, ima život; tko nema Sina Božjega, nema života” (1. Ivanova 5:12).

Opis retka 23 odnosi se, dakle, u potpunosti na Milenijsko doba, koje će započeti proslavljenjem onih koji su postali Kristovi tijekom evandeoskog doba, te uključuje usavršavanje svih ostalih koji će tijekom samog Milenija prihvatiti Krista i život koji se u njemu nalazi. Stoga, redak 23 dopire sve do konačnog suda na kraju Milenijskog doba (kako je prikazano u Otkr. 20:7-10) pa i iza njega. Redak 24 pak predstavlja vječno stanje, odnosno vrijeme nakon što cijeli svijet

bude blagoslovljen spoznajom istine i omogućen mu ulazak u Krista kao „Grad utočišta”, nakon čega će svi oni koji bi i dalje kvarili zemlju (Sotona, njegove sluge i svi koji nisu u apsolutnom skladu s božanskim duhom istine i pravednosti), biti uništeni u drugoj smrti. Tada će ujedno prestati Kristova posrednička vladavina, a On će predati Kraljevstvo u ruke Ocu.

Primijetite da bi, u skladu s kontekstom, redak 22 zapravo trebao glasiti: „Kao što svi u Adamu umiru, tako će i svi u Kristu biti oživljeni.” Ovaj se odlomak vrlo često zlorabi kako bi se dokazalo vječno spasenje svih ljudi, bez obzira na to prihvaćaju li oni doista Krista kao svoga Otkupitelja i Kralja ili ne. No, ovako ispravno preveden i shvaćen, ovaj odlomak je u savršenom skladu s čitavim ostatkom Biblije, koji posvuda jasno svjedoči: „Tko ima Sina, ima život; tko nema Sina Božjega, nema života” (1. Ivanova 5:12; Ivan 3:36). Sam grčki tekst također podupire ovakav prijevod i, doista, nijedan drugačiji pogled na 22. redak nikada se ne bi mogao uskladiti s onim što donosi daljnji kontekst – reci 23 i 24.

Međutim, problem kod mnogih leži u tome što nikada nisu shvatili puni smisao riječi „život” i „oživljeni” u Svetom pismu. Smatra se da je cijeli svijet već mrtav – nalazi se pod smrtnom osudom donesenom preko Adama; i ako ljudi ne budu jeli (asimilirali i prisvajali vjerom) tijelo Sina Čovječjega, nemaju u sebi života, niti ga uopće mogu imati (Ivan 6:53). Za one koji tako „jedu” kaže se da sada prelaze iz smrti u život, no stvarno oživljavanje takvih osoba bit će tek u jutro uskrsnuća. Isto to pravilo vrijedit će i za svijet općenito tijekom Milenija: veliki Otkupitelj probudit će ih kako bi svi pred sobom imali ponudu vječnog života, pod uvjetom da postanu Kristovi, prihvate njegovo milosno djelo za njih u prošlosti te njegove propise za njihovu budućnost. Tada će i oni moći „jesti” njegovo tijelo – prisvajajući tako njegove zasluge i istovremeno primajući njegovu snagu i život. Smatrat će se da počinju živjeti od onoga trenutka u kojem počnu „jesti”, no, ipak neće postati u potpunosti živi ni potpuno savršeni sve do samoga kraja Milenijskog doba kušnje i testiranja.

POČETAK NAŠEG USKRSNUĆA

Pitanje: Što se tiče uskrsnuća Crkve, je li ispravno smatrati, u bilo kojem smislu te riječi, da je ono započelo u vrijeme našeg posvećenja i da je u tijeku tijekom razdoblja našeg boravka u ovim smrtnim tijelima, te da će biti potpuno tek kad se probudimo u Gospodinovu obličju? Ili bismo riječ „uskrsnuće” u pogledu Crkve trebali primijeniti isključivo na onu veliku promjenu koja će dovršiti naše usavršavanje u slavi, časti i besmrtnosti?

Odgovor: Sveto pismo Crkvu vrlo često spominje ne samo kao onu koja je umrla za svijet i tijelo, nego i

kao da je već oživljena zajedno s Kristom, to jest kao da je već uskrsnula s njim kako bi hodila u novosti života (Kol. 3:1; Rim. 6:11). Ovo bi mnogi lako mogli smatrati samo jednim slikovitim početkom života uskrsnuća, no, ako smo pred Bogom uračunati kao nova stvorenja u Kristu, to znači da je staro stvorenje (tj. stara priroda) mrtvo, te da je u nama začeta posve nova volja i nova priroda – drugim riječima, novo stvorenje koje Bog namjerava podići, krenulo je svojim uzlaznim putem. Ovo se ni u kojem smislu riječi ne odnosi na samo tjelesno uskrsnuće, nego isključivo na uzdizanje duha našeg uma iznad zemaljskih stvari u čvrst odnos s nebeskim i duhovnim vrijednostima. U tom se kontekstu Crkva povezuje s Kristom i počiva u Njemu, strpljivo iščekujući dobivanje novog duhovnog tijela. Bog nam je, naime, obećao da će dovršiti novo stvorenje sa svima koji ostanu vjerni obvezama da kao nova stvorenja ne hode po tijelu nego po Duhu, koliko god im to sposobnosti dopuštaju.

Nije tijelo, ni u sadašnjosti ni u budućnosti, ono što treba uskrsnuti, nego isključivo novo stvorenje kojemu je život uskrsnuća već odavno započeo, a kojemu će Bog u svoje zadano vrijeme dati novo tijelo – kako njemu samom bude drago.

ŠTO PREDSTAVLJA KAŽNJAVANJE?

Pitanje: Moram vas zamoliti da ispravite neke od nas u vezi teme kažnjavanja, kako je to zabilježeno u 12. poglavlju Poslanice Hebrejima. Vaši tekstovi o toj temi uvelike su čitani, no ipak među nama ima nekih koji nikako ne mogu uskladiti cijelu stvar. S jedne strane tvrdi se da se, prema vašem učenju, Gospodinovo kažnjavanje koje mi kao sinovi prolazimo sastoji u teškoćama i nevoljama, uništavanju naših dobara, blaćenju našeg imena, kidanju prijateljskih veza, našoj spremnosti da nas nazivaju ludima radi Krista — ukratko rečeno, podrazumijeva podnošenje svega onoga što je i Krist podnio, uključujući i razne bolesti te bolove u samom tijelu.

S druge strane, neki smatraju da se to ne može tumačiti kao Gospodnje kažnjavanje, budući da riječ „kažnjavanje” znači ispraviti i vratiti na pravi put kada pogriješimo; oni pak tvrde da nam sve te prije spomenute nevolje dolaze upravo zbog toga što se trudimo kročiti pravim putem. Štoviše, što se više trudimo prijanjati uz Gospodina i što se više odvajamo od svijeta, to će progonstva biti žešća te će nas svijet više prezirati i ismijavati, baš kao što je ismijavao i njega. Nadalje se ističe i da kazna koju, kao sinovi Božji, prolazimo stiže izravno iz Božje ruke (budući da Sveto pismo u Heb. 12 tako i izjavljuje), a da nam one ranije navedene muke nipošto ne dolaze od Gospodina, nego da nam to nameću Sotona i svijet. Svi se moramo složiti da se progonstva i muke moraju strpljivo podnositi kako bismo se tako polirali, izgradili karakter

i adekvatno pripremili za mjesto koje ćemo jednog dana, Božjom milošću, zauzeti u Njegovu slavnom hramu.

Nadalje se tvrdi da je sve to daleko od Gospodnjeg kažnjavanja kao dan od noći, iz jednostavnog razloga što jedno dolazi od Boga, a drugo pak od Sotone. Stoga Gospodinovo kažnjavanje objašnjavaju otprilike ovako: apostol u svojoj poslanici Hebrejima (12. poglavlje) uspoređuje duhovno sa tjelesnim te nam jasno poručuje: „Nećemo li se radije podložiti Ocu duhova i živjeti?” Prema tome, kazna s kojom se sinovi Božji suočavaju odnosi se na kažnjavanje novog duhovnog bića, koje je još uvijek samo u embriju (u začetom stanju) i tek se mora razviti. Budući da je ono isprva slabo, ponekad biva nadvladano starim nagonima. No, kad nakon grijeha i pogreške u koju je bilo namamljeno iznova smogne snage te se vrati na svoju poziciju, ono biva izrazito ožalošćeno, pa kao što nas i sama Riječ obavještava, ono doista biva kažnjeno ili ispravljeno, što mu uzrokuje veliku tugu i bol, ali poslije donosi miroljubive plodove pravednosti.

Kad god uplakano novo stvorenje pride Ocu te, žaleći s tugom, pronade Njegovu blagu milost, ono se ponovno radosno vraća na uski put. Nakon što nauči bitnu lekciju i bude ispravno poučeno vlastitim iskustvom, ono postaje budnije i više se moli te posljedično donosi više onih „miroljubivih plodova pravednosti”.

Sukladno tom viđenju, postavlja se pitanje: Je li kamenovanje Stjepana na smrt predstavljalo takvo Gospodnje kažnjavanje?

Odgovor: Koristeći riječ „kažnjavanje” u njezinom širem značenju kušnje ili iskušenja, trebali bismo reći: Da. Koristeći riječ u njezinom užem značenju kazne ili ispravljanja za nedjelo, naš bi odgovor bio: Ne. Koliko ja razumijem tematiku, Gospodnje kazne obuhvaćaju obje vrste koje ste naveli – one ne uključuju samo puko ispravljanje u situacijama kada skrenemo s puta (putem Njegova štapa i palice koja nas disciplinira) – nego obuhvaćaju i sva ona iskustva koja skupljamo marljivo učeći i onda kad ne posrnemo te kad nastojimo usvojiti lekcije ključne za našu veliku pripremu za Kraljevstvo. Riječi „kazne” i „ispravljanja” kod ljudi vrlo općenito nose misao o prethodno počinjenim prijestupima (koji po naravi zahtijevaju konkretne kazne); međutim, to nužno ne mora biti ograničenje i puno značenje tih riječi. Mi smo, podsjetimo se, kao nova stvorenja začeti za novu

prirodu koja je u apsolutno svakom pogledu daleko viša od ove naše trenutačne prirode. Tako da, čak i kada bismo bili posve slobodni od apsolutno svih ljudskih nesavršenosti (a od njih i jesmo privremeno oslobođeni u onoj mjeri u kojoj smo čisto pokriveni zaslugama Kristove pravednosti), nama bi i tada nasušno trebao ispravak i poliranje. Konkretnije, trebali bismo da budemo adekvatno ispravljani i pripremljeni kako bismo se mogli posve uskladiti s onom slavnom baštinom svetaca u svjetlu – s božanskom prirodom. Takve vrste kazni i ispravaka dolaze nam u obliku životnih pouka i testova kakvi su prijeko potrebni za naš vlastiti razvoj za onu višu razinu života na koju smo i pozvani. Naš Gospodin Isus, primjera radi, bio je bezgrešan Sin Božji, a ako je bio Sin Božji, onda je, kao što nam to apostol objašnjava, automatski bio podložan strogom kažnjavanju jer: „Koji je to sin da ga Otac ne kara? Ako ste pak bez kazne... onda ste nezakonita djeca, a ne sinovi” (Heb 12:7, 8). Naš Gospodin Isus bio je rođeni Sin te je po tom pravu i on morao snositi svoj dio kazni. „Kazna našega mira bila je na njemu, i njegovim smo modricama iscijeljeni” (Izaija 53:5). Premda su te kazne i udarci bili nužni primarno radi našeg otkupljenja, isti udarci bili su jednako tako neophodni i Njemu, u smislu Njegove osobne pripreme za visoki položaj slave, časti i besmrtnosti na koji je bio pozvan. Upravo zbog toga i čitamo o Gospodinu Isusu da je „naučio poslušnost iz onoga što je pretrpio” (Heb 5:8). Očigledno je da su razne patnje, kazne i ispravci bili prijeko potrebni za Njegovo proslavljenje. Identično pravilo važi i za sve nas, Njegovu braću; naši grijesi su odista milostivo pokriveni zaslugama Njegove savršene žrtve. U potpunosti smo vjerom prihvaćeni kao cjeloviti, te su isto tako prihvaćene i sve naše male žrtve koje prinosimo: da budu „svete i Bogu ugodne” (Rimljanima 12:1). Prema tome, naše kazne nisu odmazda i odmazde za propuste i tjelesne nesavršenosti koje je Gospodin Isus preuzeo i milostivo nam ih pokrio, već su, s obzirom na to da je naš trenutni položaj savršen upravo radi tog pokrića, većina tih kazni disciplinske prirode. Njih je poslao Otac (uz dopuštenje kušnji od strane Svijeta i samog Protivnika) kako bi kroz to usavršio braću po uzoru na njihovog starijeg brata i Učitelja; sve s vrhovnim ciljem da bismo svi konačno bili potpuni u njemu, te kako bismo postali prikladni za onaj divni udio i „baštinu svetaca u svjetlu.”

